

Les novateurs — ainsi M. Greshoff — ont perdu la bataille. Seulement il leur reste une faible chance de pouvoir réaliser leurs principes dans la reconstruction des usines et des fermes, situées hors de l'enceinte des villes.

Du reste, on n'entend parler que des styles historiques. C'est difficile pour un Français de s'opposer contre ces styles historiques, sans qu'on se doute de la sincérité de son patriotisme. A Arras on s'est tourné furieusement contre ces novateurs, un peu maladroits, si l'on veut, dans leurs allures, mais qui montraient le courage de préférer ouvertement la réalité du présent à une chimère du passé.

Ne nous faut-il pas tirer la conclusion qu'il n'y a rien de nouveau cependant sous le soleil de la belle France? C'est comme du temps de la Restauration en 1815, on n'a rien appris et rien oublié.

la Haye, Avril 1919.

DE WIJZERPLAAT VAN DEN GEEST.

DOOR CARLO CARRÀ (uit het Italiaansch vertaald door MARY ROBBERS).

I

Ik weet wel, hoe weinig vaag gefilosofeer waard is; de menschen zullen echter altijd geneigd zijn ons hoedanigheden toe te schrijven, die ver van ons doel afwijken.

Ik weet wel, dat het mij maar in vluchtige oogenblikken gegeven is mijzelf te vergeten in mijn werk; doch deze gedachte brengt het tegenovergestelde gevoel in mij teweeg, van dat wat men verwachten zou; aangezien ik nu ten volle bewust ben, wordt de bewering, dat om kunst te veroveren veeleer koelheid dan femelarij of onbeheerschte warmte noodig is, bewaarheid.

Ziet, vele kleuren vloeien reeds naar de hoofdlijnen der in hun kern gebeelde architectonische vormen, die het doek beheerschen.

De dichter-schilder voelt dat zijn ware, onveranderlijke wezen voortkomt uit het onzichtbare, dat een beeld der eeuwige werkelijkheid hem biedt. Zijn dronkenschap is niet voorbijgaand, omdat zij niet haar oorsprong vindt in het fysieke, hoewel het vermogen der zintuigen hulpmiddel is.

Hij voelt zich beeldende microkosmos in middellijk contact met alles. De materie bestaat slechts voor zooverre hij onvolmaakt is.

Zoo ben ik op dezen tocht als van een slaapwandelaar mij bewust van het oneindige deel der eeuwigheid, dat in mij is, waardoor ik mij in verbinding voel met mijn waarachtigste wezen en ik tracht de verborgen kern der alledaagsche dingen te doorgronden, welke de laatste zijn om veroverd te worden. Ik voel dat niet ik in den tijd ben, maar dat de tijd in mij is. Ook kan ik weten, dat het mij niet gegeven is dit geheimzinnige van de kunst op absolute wijze op te lossen en toch geloof ik haast, dat ik op 't punt ben het goddelijke aan te raken; — alhoewel dit meer dan laakbaar, een onvergeeflijke lichtzinnigheid zou zijn.